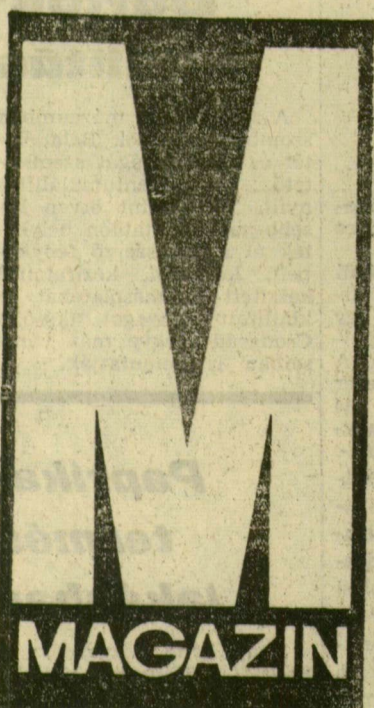

MAGAZIN

Picasso

Füles váza

Simai
Mihály

KARIATIDÁK

Elfut a tündér ragyogás
zöld fények rózsás nők cikáznak
táncol a folyó vonul az ég
s mi állunk glédában
köbezart szemmel
hátunkon mint az öröklét kötnek a fölzuhanó házak

emeletekkel megrakva remeg a vállunk
micsoda menny micsoda kárhozat
jövendő kariatidái nincs aki fáradtabb nálunk
s nincs fáradhatatlanabb

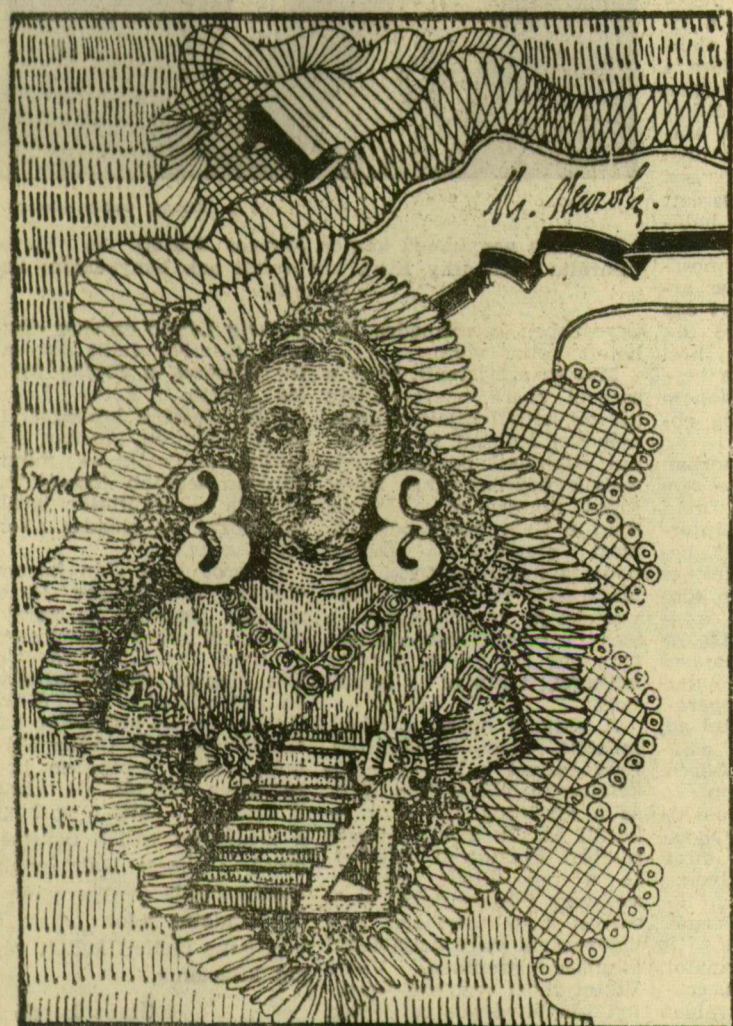
süvölt a darus világ átrúg az égen
szárnyas falakból új teher
újabb gravitációs tagló
sújtani készen
villog egy toronypanel

ki mondta hogy nem lehet nem lehet bírni?
hej teremteskor világ!
egy korty tavaszt egy korty azúr örömet hozz csak inni
tartjuk az épülő csodát
glédában összeszorított szájjal mert mi vagyunk
szoborfeszesen mert feszülni vagyunk
testőr kariatidák

talpuk alatt
csontszálú beton az alap
mozdul tízezer emberöltő
félvad kín hirtelen szökésvágy
ősfélelmekkel újragyötrő
hisz elfut a tündér ragyogás
naprózsák évszakrózsák elcikáznak
ki szolgál vagytok hé mire vett rá ez az eszelős század?

s mi glédában összeszorított szájjal országolva
FELGÖRNYEDÜNK
míglen világgá épül e világ
FELGÖRNYEDÜNK
míglen felhőbe hasít magas orma

s aztán
már nem lesz nehezebb
fentről csak feszülő falnak látszunk
kövekké csontosodott hátú
sorsszobrok
KARIATIDÁK

Matkó Katalin

Régi kép

Papp
Zoltán

HÁROM, NÉGY, ÖT

N_o 3: Ak

Ak megbetegedett.
Egyik napról a másikra ágy-
nak dőlt, aztán a párnák közt
heverve belázasodott. És mert
eddig maga volt a megtestesült
egészség, most úgy érezte, hogy
mindez nagyon különös.

Az orvos édes és keserű orvos-
ságokat rendelt neki, valamint
háromszögletű sárga pasztillá-
kat, amelyeknek egyáltalán nem
volt izük.

Ak úgy találta, legjobb, ha
bizonyos sorrendben veszi be a
gyógyszereket. Egyszerre az éde-
set és a keserűt, majd legvégül
a sárgát.

De mert továbbra is szédült,
kénytelen volt változtatni a sor-
renden. Este az édeset hagyta
utolsóul.

Amikor azonban végére ért
a lehetséges variációknak, nem
maradt más választása, mint
számot vetni mindennel.

És Ak, miután szemébe vetette
a gyógyszereket, elkezdett
gondolkodni.

Délutánra már jobban érezte
magát. Ugyhogya észre tudott
venni néhányat a hibák közül,
amelyek eddig rejtve maradtak
előtte, de amelyeket pedig tény-
leg elkövetett.

Estére valamelyest csökkent a
láza is.

S nem sokkal később melegség
kezdett áramolni a szíve körül.
Akot eddig még soha nem ta-
pasztalt boldogság kerítette ha-
talmába. Most érezte először,
hogy ezután másképp kell élnie.

Először a cigarettával, aztán
az itallal fog szaktítani.

Később felhagy az éjszakai-
szal, és attól kezdve fölünyes és
tartózkodó lesz a nőkkel szem-
ben.

Sőt legvégül: mindig igazat
mond majd.

Amikor másnap reggel a töré-
keny üvegmércére pillantott,
már nem lehetett kétsége afelől,
hogy a láz időközben eltűnt.

Ezért aztán azon sem lepődött
meg, amikor észrevette, sőt nyel-
vével is kitapogatta, hogy új fo-
gait nőttek a kihűztak helyén.

Arra gondolt, elnézgetve a
tükrében kiteljesedett fogorát,
hogy hajzata is lehetne kissé
tömöttebb, de fényesebb is.

Ruháit divatjamúltaknak ta-
lálta, és csak arra nem emléke-
zett, hogy hová is tette a pénz-
tárcáját, mert talán van még
annyi pénze, hogy kifizethesse a
szabónak az új öltönyt.

Ak később belevetette magát
abba a kényelmes fotelbe, amely
a térre néző ablak mellett állt.
Maga elé bámult, és elképzelte,
amint megy az utcán, inge ma-
kulátlan, cipője divatos, ruháján
sehol egy szemernyi ránc.

Kedvtelvé, hosszasan nézett
maga után. Aztán oldalt fordít-
totta fejét, és meghalt.

N_o 4: Ajánlólevél

Önök természetesen éppoly
joggal kérdezhetik, mint jóma-
gam, hogy miért ne lehetne be-
löle csoportvezető? Hiszen fogai
épek, van újraoltási bizonyítvá-
nya, a középiskolában közepese
volt testnevelésből, nem eszi
késél a halat, jobbra hajt, bal-
ra előz, nyáron nem hord szvet-
tert, és izzadás ellen desodoreáló
szert használ.

Kétségtelen, ezek a tulajdon-
ságok nem ellentétesek eleve a
csoportvezetői mesterséggel.

Hiszen tudomásunk szerint se-
hol nincs előírva, hogy csupán
romlott fogakkal lehet csoport-
vezetni. S miért lenne előny, ha
valaki védtelen a fertőző betegsé-
gekkel szemben? Arról sem tu-
dunk, hogy valaki számonkérte
volna egy csoportvezetőtől szak-
mája gyakorlása közben középfo-
kú testnevelési érdemjegyét. Rá-
adásul ma már nem olyan idő-
ket élünk, hogy bárki, pusztán
azért, csak hogy ambíciót betel-
jesíthesse, a hal késél való fel-
széletelésére kényszerül. Az
sem előfeltétel, hogy bárki balra
hajtson, jobbra előzzön, és egyé-
ni érvényesülését hajszolja,

megszegje a KRESZ-t. Továbbá:
nyáron is lehet ésszerűen öltöz-
ködni, és egy csoportvezetőnek
nem muszáj föltétlenül izzadt-
ságszagúnak lenni.

Sőt! Ha már itt tartunk, akkor
önök okkal-joggal mondhatják:
igenis kifejezetten erény, ha eb-
ben a szakmában, ahol olykor
fől is kell falni az elemzett
tárgykört, épek az emberek fo-
gai. És az sem árt, ha a csoport-
vezető védett a heveny fertőzés
veszélyével szemben, elvégre
olyan anyaggal dolgozik — em-
berek —, amely ugyancsak tel-
ített a legkülönbözőfélébb tenyé-
szetű baktériumokkal. Így hát
kifejezetten öröndetes, ha de-
zinficiált egyének foglalkoznak
vele. A meridiális tornakalkulus
pedig talán azt jelenti, hogy az
illető a szellemi párharcok során
nem fog majd unos-untalan a
tési erejére hagyatkozni. Hogy
nem eszi késél a halat? Így hát
talán majd teljesen éles késél
fog hozzá azok feltrancsírozá-
sához, akiknek a sorsa ezt a vé-
get szánta. És akit daraboltak
fel már kicsorbult élő késél, az
tanúsíthatja az óriási különbsé-
get. Egyébként az évszaknak
megfelelő öltözködés kiegyensú-
lyozottságra és jó ízlésre vall.
Sőt, ha valaki izzad is a szelle-
mi erőfeszítés során, attól még
lehet jólápolat.

De ha már idáig jutottunk,
szót kell ejtenünk azokról is,
akik kifogásokat emelnek az el-
len, hogy belőle csoportvezető
lehessen.

Közülük egyesek például azt
mondják rá, hogy akarnok. Eb-
ben én persze egyáltalán nem
vagyok biztos. Fölületesség lenne
abból a néhány tucatnyi jelből,
ami az akarnokságra utal, elha-
markodottan és igazságtalanul
általánosítani. Elvégre miért ne
lehetne föltételezni, hogy ő vé-
gül is másmilyen lesz, mint amit
oly sokan jövőjéről jósnak. Aki
olvasta a bibliát, és nemcsak úgy
felületesen, az tanúsíthatja,
hogy bár valószínűségük kicsi,
de a csodák ma sem elképzelhe-
tetlenek.

Azzal a váddal sem érthetünk
egyet, hogy ő jellemtelen. Aki
azt állítja, hogy nincs jelleme,
eltorzítja, meghamisítja a tény-
leges helyzetet. Igenis van neki.
És ezt bármikor, bárkinek, bár-
mivel kapcsolatban be tudjuk
bizonyítani. Sőt kijelentjük: neki
egyik legfigyelemreméltóbb jel-
legzetessége éppen a jelleme.

Olyanok is akadnak, akik azzal
vádolják őt, hogy semmiről
nincs semmilyen véleménye, va-
lamint, hogy ezért mások véle-
ményét szajkózza. Tipikus pé-
dája ez a megalapozatlan vádas-
kodásnak. Hiszen még annak se
nézett utána senki a tudós ala-
posságával és lelkiismeretessé-
gével, hogy a relativitás általá-
nos és speciális elvét ő, avagy
Einstein mondotta-e ki először?
S amíg ezt nem tisztáztuk meg-
nyugtató bizonyossággal, addig
véleményünk szerint teljesen fö-
lösleges a többi vádponttal fog-
lalkoznunk.

A fentieket előre bocsátva én
mindenesetre ószintén meg va-
gyok győződve arról, hogy ő e
csoportvezetői szerepkörben töle
telhetően igyekszik majd maxi-
málisan megfelelni a kívánal-
moknak.

Nem hiszem például, hogy
visszarettenne az emberevéstől.
Az, hogy korábbi munkássága
során eleddig csupán holt, éle-
telen anyaggal foglalkozott, nem
jelenti automatikusan azt, hogy
eleve alkalmatlan lenne a kor-
társi kannibalizmusra.

Abban is biztos vagyok, hogy
a későbbiek során, amikor ma-
r alaposabban megismerke-
dett a körülményekkel, esetleg
szívesen vállalkozik majd olyan
cselekedetekre is, amelyekről el-
eddig még mindenki — sajnála-
tos módon — visszaretent. Te-
hát tulajdonképpen azt is mond-

hatnám, hogy egy csöppnyi tü-
relmet kérek számára, egy
arasznyi lehetőséget az akklima-
tizációra.

Különbben a lehető legmelegeb-
ben ajánlom őt az önök figyel-
mébe. Csupa kiváló mondhatok
róla. Idegei jók, pulzusa rend-
ben. Előrelővészetén 87,5 százalé-
kos eredményt ért el. Családi
élete rendezett. RH-negatív, idő-
szakosan instabil, barátai nincse-
nek.

N_o 5: Szerelem

A fürj beleszeretett a teknő-
békába.

Olyan igazi nagy szerelem
volt, egy pillanat műve. Attól
kezdve minduntalan együtt jár-
tak, méghozzá kézenfogva. A
fürj annyira rabja lett érzései-
nek, hogy megfedkezett még a
repülésről is. A teknőc viszont
ettől kezdve nem kívánta a vi-
zet.

Sokan gyönyörködve nézték
őket, mások meg azt mondták,
hogy minden csoda három na-
pig tart; van, amikor a hőhért
akasztják; és hogy száz is akad
majd a leszakadt gombház he-
lyébe.

Ők ketten azonban nem tö-
rődtek senkivel. Napjaik sétával
teltek. Ilyenkor eltervezték a jö-
vőt, majd hosszasan csókolóz-
tak.

Nem sokkal később elhatáro-
ták, hogy összeházasodnak.

Amikor szándékuk közismert
lett, mindenki gratulált nekik,
majd a hátuk mögött azt mon-
dta róluk, hogy nem egymáshoz
valók.

Templomban esküdtek. A fürj
akarta így, a teknősbéka pedig
beleegyezett az egyházi szertar-
tásba.

Mindenki csodálta a fürj
menyasszonyi ruháját, amely
tüllfűhár volt, valamint nagyse-
télyi, és a fától tizenkét méter
hosszan terült el a szőnyegen.
Míg a teknőc egyszerű feketébe
öltözött, ami szinte jelentéke-
lenné tette őt. Ellenben igen jól
kiemelte az ara szépségét —
mint a nem messze állók ezt ott
rögvést megállapították.

A szertartás viszont feledhe-
tetlen volt. Mindketten könnyek
között fogadták meg, hogy hol-
tomligan, holtodiglan.

Egy öreg fa odvát választottak
ki, hogy nászukat megülhessék.
Amikor már leszállt az este, a
teknőc odasimult a fürjhez, és
azt súgta neki szenvedélytől át-
forrósodott hangon: — Egy kis
teknőc fiút szeretnék tőled —,
majd szorosan magához ölelte,
és csókolgált halmozta el. A fürj
pedig azt felelte: — Igen.

Az elkövetkezendő napok az-
tán maguk voltak a testet öltött
boldogság. Minden reggel a fürj
ébredt előbb, és rögvést friss,
forró reggeli készített az ő tek-
nőcnek, aki később jóllakottan
és mitsem törődve az áradó nap-
fényre újra és újra mohón sze-
rette őt. Majd elpillvede álomra
hajtották fejüket mindketten az
árnyékban, ahol előfordult, hogy
csak alkonyatkor ébredtek fel.

Am a második hét elején, két
forró ölelés között odasúgta a
fürj a teknőcnek: — Gyere,
édes, repüljünk egyet.

Jóllehet a teknőc éppen fáradt
volt, ráadásul álmos, így hirtelen
felindulásában azt próbálta
mondani, hogy: — Inkább talán
ússzunk egyet a hús vízű tóban.

— Repülni akarok! Érted, re-
pülni! — toppantott a fürj.

S mert a teknőc ettől fogva
elhallgatott, hát fogta magát, és
elrepült.

Később, a bíróság előtt azt
vallotta a teknőc, hogy hűtlenül
elhagyta.

— Hazudsz! — sziszegte a
fürj, amikor a valóperes bíró
végre megadta neki a szót. —
Tisztelt bíróság — folytatta az-
tán szenvedélyesen —, még a
páncélját se vetette le soha, ami-
kor pedig szeretni akart.

— Azt kértem, hogy szülj ne-
kem egy fiút — mondta rezig-
náltan a teknőc —, de te el-
hagytál.

— Azt kívánta tőlem, hogy
menjek vele a vízbe. Perverz!
— Repülni hívott, tisztelt bí-
róság, repülni hívott engem! —
nézett körül gyámoltalanul,
majd segélyt kérően a teknőc.

Végül kimondták a válast. A
bíróas és esetben valóban méltá-
nyos volt. A fürj a páncél-
kapta. Míg a teknőcnek ott ma-
radtak a szárnyak.